

Sarvivuori

"Tämä on se ensimmäinen!", kiljaisi viisivuotias, kun autostereo aloitti Sarvivuoren automaattisesti alusta Eteenpäin-rallin trubaduurivuodatuksella. Lapsen välitön reaktio kertoo varttuneemmillekin, millä alueella Timo Rautiainen & Trio Niskalaukauksen soololevyn tekoon ryhtynyt laulaja on sointia eniten halunnut kehittää. Soitannolliset yksityiskohdat, rempseätkin sellaiset, kasvavat Sarvivuorella tekstien ja kertosäveläläysten rinnalle ja ohi. Nyt on osattava asettua aistimaan. Tällä levyllä ei ole Elegian tai Lumessakahlaajien kaltaisia sanoituksia, jotka jäisivät pienoisenäytelmän tavoin mieleen elämään, sillä nyt katsotaan hallitsevammin sisälle kuin ulospäin. Kärjistetysti sanottuna ennen puututtiin ympärillä nähtyihin epäkohtiin ja saapuviin tragedioihin, ja nyt puetaan sanoiksi asioita, joita on pidetty sisällä pitkään tai joita on ennalta määriteltyjen raamien poistuttua alettu pohtia vapaammin. Laulujen omakohtaisuus on siis kurssissaan, kuten sooloalbumiksi laskettavalla levyllä pitääkin. Samalla on helpottunut levyyn tutustuminen. Muutamat Rautiaisen levyttämät kappaleet ovat aiheuttaneet kipeästi vihlaisevan menettämisen pelon tai tuskastuttavan riittämättömyyden tunteen, ikään kuin suomalainen mies ei niitä jo äidinmaidossa ja jokapäiväisessä peruna-annoksessaan tarpeeksi imisi. Nyt, kun Rautiainen ruoskii itseään, kuten vaimollensa laulettu Sinulle-kappaleella, yhteiskunta pääsee tarkkailemaan sitä läksyttäneen profeetan sisintä. Vaihtelua on myös käsittelytavassa, sillä kun ennen synkkä kitaravalli ennusti vielä synkempää tekstiä, Rautiainen saattaa sivallella itseään lähes kantrina polkevan sävellyksen ratoksi. Jos Niskalaukauksen levyt ahtasivat ja junttasivat satamassa, on Sarvivuori lähtenyt merille. Ei ehkä täysin tuntemattomille ulapoille, mutta ankkurit ylhäällä irti rannasta kuitenkin. Ja yhtä paljon kuin levyä odottavat kuulijat, myös bändi tuntuu olleen jännittävän epätietoinen, mihin päin tuuli kuljettaa. Ilmeneekin, että tämän levyn vaisuimmat laulut ovat ne eniten Niskalaukausta muistuttavat. Pesäpallomaila, Vesien hallitsijan testamentti ja Uskonnonpastori, vaikka iloluonteinen musiikiltaan onkin, tuntuvat viestittävän hätäjarrun painamisesta tilanteessa, jossa luomistyö lähtee säikäyttävän vapaasti liikkeelle. Joskus lähes yhtä tärkeätä kuin oma visio tulevasta levystä näyttää olevan se, ketä pyytää sille soittamaan. Kenen otaksuu pystyvän täydentämään omia kaavailuja ja millaisten miesten käsiin voi kappaleitaan uskoa uransa tilinteon hetkellä. Sarvivuorella on ilmeisesti annettu soittajille monessa kohtaa vapaita käsiä ja sillä tavalla saavutettu vivahteikkaus on saattanut yllättää naruja käsissään pitelevänkin. Nyt hiljaiseksi vetävien sanoitusten sijaan mykistää sävellystyö ja soittaminen. Peter Engberg taituroi Lumi-alkusoitolla kuin Ozzyn kitaristi Randy Rhoads Tribute-levyn Dee-kitarateemaa rämäytellessään. Levyn huimin kokemus on sen päättävä kaksikko Sarvivuori ja Hiljaisen talven lapsi. Ensimmäinen on instrumentaali, jossa kielisoittimet laulavat biisin "kertosäettä" niin kauniisti ja surumielisesti, ettei tarvita "katto liian alhaalla ja köysi liian paksu" -vihjailua aistimaan lopullista tunnelmaa. Jälkimmäinen, Tuomas Holopaisen sävellyksellinen ja sanoitus, nostaa levyn lopun pidättelemättömän mahtipontiseksi. Tällaiset ratkaisut, olivatpa ne miten harkittuja tahansa, tuovat peliin spontaanisuutta ja arvoituksellisuutta. Sarvivuoren kuultuaan on helppo ymmärtää Timo Rautiaisen tarve lähteä etsimään uusia polkuja. Tuo tarve on tuottanut albumin, joka avaa uusia piirteitä Rautiaisesta lauluntekijänä nakertamatta millään tavalla Niskalaukauksen vankkaa perintöä. Jossain siellä, näihin nuotteihin sisäänrakennettuna, on tieto siitä, miten löytyy lisää sanottavaa, kun kaikki on jo sanottu.

Kommentit